

DE IMMANVELE.

9

si eo ipso nomine, iisdem litteris & syllabis atque apicibus vocitandus foret Messias, sed quod talis *re* ipsa futurus esset, qualis eo nomine *Immanuel* describitur. Confer Ies. IX, 6. Sensus itaque hic proprius est: *Vocabunt nomen eius IMMANVEL, i. e. vere erit DEVS nobiscum, ut est μεθ' ημῶν* apud nostrum Euangelicum Scriptorem, v. 23. Nomine autem IMMANVEL insinuatur *gemina Christi natura*. Est enim, in vnitae personæ, DEVS & Homo, Goël vocandus *Immanuel*, seu *inuocandus religiosissime*. *Ecce! Deus vester*. Es. XXXV, 4. XL, 9. 3. XXV, 9. 54, 5. 52, 6. 7. 10. Præterea de vi Nominis IMMANVEL, insignis apud *Mattbaum* habetur *Commentarius*, v. 21. quod necessario primoque includat saluationem a PECCATIS; vtpote extra quam remotionem *oppositi* non datur *vnio*, s. *DEVS nobiscum* 1. Ioh. I, 7. 3. Es. LIX, 20. 21. 2. Ioh. 8, 24. 28. 29. 36. 20, 17. 23. 28. Vide infra p. 17. & confer loca de Officio Messiae circa PECCATA, de quo moderni Iudæi nil adeo scire satagunt. Ies. LIII, v. 6. 2. Dan. IX, 23. Zach. III, 9. XIII, 7. 9. Exod. XXXIII, 16. 14. 19. (vbi τὸ ἰσμεν de facie Dei hypostatica, aptissime v. 16. respondet curæ præsentis. item Exod. XXXIV, 9. Deut. XVIII, 16. 17. 18. V, 2. 24. 25. Sap. X, 1. Luc. XV, 2. V, 30. seq.) Ioh. XIV, 1. 9. 1. Petr. III, 18. Eph. V, 27. 30. 32. Ebr. I, 3. 9. 2 Cor. V, 19. 21. Vide omnino *Commentar. B. Sebast. Schmid. h. I. & Urbani Regii dialogum*, noue excusum, p. 17. 13. 85. seq.

PORISMATA.

I.

DOGMATICA.

1.) CHRISTVS, qui dicitur IESVS Nazarenus, Filius Virginis, Christus noster, est ille verus Messias & Immanuel.

B

ld